

открива отъ тукъ — и рѣката, спокойна и увѣрена, сякашъ води далечъ, въ нѣкоя непозната прекрасна страна. Сегизъ-тогизъ върху стръмния тѣсенъ брѣгъ се мѣрне варосана кжщурка съ висока върлина от-преде, на която се вѣе български байракъ: граниченъ постъ. Тогава всички очи се насочватъ нататъкъ. Около кжщурката се разтичватъ петъ-шестъ войника, съвсемъ мѣнички отъ далечината, нареждатъ се бързо въ една редица, съ лице къмъ рѣката. Бѣлитѣ навои и цевитѣ на пушкитѣ блѣстятъ на слънцето. Вижда се какъ взематъ за почестъ — и параходчето тържествено и гордо надува сирената, отговаря на честъта, и поздравява надълго знамето и момчетата, които пазятъ българската земя. Тръпка пропълзява по смълчанитѣ, струпани до борда хора. Това е просто, внушително и неизразимо вълнуващо. Калпацитѣ се свалятъ, шапки се размахватъ, развѣватъ се кърпички и овлажнѣлитѣ очи дълго още се взиратъ нататъкъ, дето вече новъ отсесенъ скатъ е скрилъ и поста, и войниците, и дветѣ голѣми рунтави кучета, които лаятъ на брѣга. До края, чакъ до вечеръта, това се повтаря презъ часъ-два, винаги